رنګین تصویر

شعري ټولګه

Ketabton.com

شاعر محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

نور سره شونډان غزل کې نه یادوم
خومار چشمان غــــزل کې نه یادوم

د ځانه دروند سنګین پښتون جــوړوم
سپک سپک شیان غزل کې نه یادوم

د ګلاب ګل دې زنـده باد وي مــــدام
دا نور ګـلان غـــــزل کې نه یادوم

سر چې ساتي سنګر دوښمن ته پرېږدي
داسې زلـمیان غـــزل کې نه یادوم

له مـینه ناکـو سـره مینه کـــوم
فــوق انســانان غــزل کې نه یادوم

هر یو غزل به آشنا ستا پر نوم کړم
بیا نعــیم جان غــزل کې نه یادوم

محمدنعــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه خو واه واه؛ بېکاره هم درنه په خدایۍ ښه دی
ستانه په هر صورت مرګیه دژوند سپی ښه دی

ځار ئې له درده؛ دا مې نښه ده، دمینې محبت
زړه مې په هر ګل پسې جدا، جدا بورغی ښه دی

طلائي حسن لیلام نه کړې، پښتنې خورې
جنس دکروړونو دې په سر نښان تیکری ښه دی

په زړه زور مه وروره؛ دوه، درې کوه، دیوه په ځای
خونک دی ښه لګي په درد، ګرانې زګېروی ښه دی

خېته تانکر؛ کونتي دوول؛ دوول دچاروا کو مبارک
(نعیم) دنګر فنګر، همداسې جګ نری ښه دی
محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ټوله مینه مینه شې؛ نفرت ګیلم دې جم کړم
راشه خدایږ وهلې په یوه شوخ غزل دې دم کړم

نه دوئ څه انګر بنګر کړي، نه زه اوس ګناه نشته
ملا! دېموکراسي ټول ښار دنجینو سره محرم کړم

تر څو احوال راتلو چې ته نه؛ بله یې نامزاد کړه
د کلي منځ کې ډزو سهار دولس کېلو کم کړم

مرګي ګلونه ټول کړل، پس له دې مه راځه سولې
نور نه درپسې ژاړم، نه دې غواړم، نه دې غم کړم

تر خپل وسه هر درد کار راکې وکړ نعیم جانه!
ظالم یو دېرش کلن مجردیت مې نو ښه سم کړم

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داسې پوخ په انکار نه وم لکه اوس
په زړکي پټ غار نه وم لکه اوس

مرکزي کرېکټر دمستو محفلو وم
دغمو، دردو یار نه وم لکه اوس

خوږې مچي راکوې زندګۍ پيغلې
وچې شوندې؛ خوار زار نه وم لکه اوس

سپېڅلتيا مې نورانيت تاعدوله
تور، شين مخ ګنهګار نه وم لکه اوس

مينه؛ مينه انسانيت وو، نعيم جانه¡
خپل، پردي نه بېزار نه وم لکه اوس

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

واه؛ څه شیرین ئې؛ څومره پوست ئې څنګه ښکلی ئې
یـوه ورځ بـه وي؛ لکـه شـــیریخ پـاک مې ذبېښلی ئې

پرېږده چې درد څخه دې مـړ شم ما سـره دا ښـائي
زړګـــیه خـــپله مې په هـــــر ښـــکلي داغـلی ئې

شرم کونکي پکې غرق فرق شول عجیب وخت دی
پارتوګـه! وه یې کــړې مــزې، چـاچې ابستلی یې

خدمت، مـدمت پرېږده، په دار دې ځـــړوي دلـته
بې شماره مړه کړه بس ددې خلکو ښاغلی یې

بیـا مې سلام په ځـای مسجـد کې نـوم وانچــوي
نعــیمه! فـــام کــوه، دا څـه ســتر خدایؒ وهلی یې

محـمدنعــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له هغې ورځې چې پر تا مې زړه بايللی فرض کړه
دسرو لمبو په منځ کې مثلاً وچ خلی فرض کړه

سربازي غواړي، آسان نه دئ؛ تلل مېړو مقام ته
سلوکې يو ځان ژوندی؛ نه نوي وژلی فرض کړه

څه! نو که نر ئې بيا تکيه شه، دچا خور ته لار کې
ځان يو ځل بل ځوان خپلې خور لار کې درېدلی فرض کړه

شيرين وطن کې مې ناتو، ماتو نه؛ خاص زړه کې مې
د تناره ها دوه متری سور سيخ تومبلی فرض کړه

اخ! درته مړ دې کړم؛ حاجي کاکا؛ کلا کې ګله
بوی دحلوا ئې په ملا صاحب لګېدلی فرض کړه

مسلط کفر؛ وچکالی؛ زلزلې څه (نعيمه)
که دا اعمال مو وي، آسمان هم رالوېدلی فرض کړه

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ونړېدو یو، یو دېر فـــــلانونه مې وو؛ وران شول
واړه آرمــــانونه مې یو بل پسې شهــیدان شول

شور مه کوه شور؛ که خدای کول آزار مو رنګ راوړ
وګوره خپل منځ کې رقیبان لاس او ګرېوان شول

نوش ئې کړمه نوش نن څو لېوانو منځ کې ګیر راغلم
زلفې، انګې، خمارې سترګې، سره لبان شول

او شکر پښتانه ورونه مې تول جنت الحق شول
وې ویشتل یو بل مړه ئې شهید ژوندي غازیان شول

ودې لید نعیمه! زموږ دحق زور په ملک صیب کې
لونې ئې رندیانې شوې، زامن ئې بوغیان شول

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

ورکـــه افـــکار دلـــــيوني به څـــه وي
زمـــــوږ شـــعر او شـــاعـــري به څه وي

چې لاس نيوی دې لاس کې دومره خوند کړي
خـــــوله دې اېښـــول په اننګي به څه وي

آخــــــيرنی زور او طاقــت يې مــــــرګ دی
ددې دنـيا د ژونـد سخـــــــــتي به څـه وي

اکلاً يـو دوښـــــمن چې ځــــار نکـــړي تړي
خــــدمت وطــن تـه د ســـړي به څه وي

ســـــپېره نس تی کې دمـــرګي بېـــماري
ځـار، ځـار ددې خــــوار په زړګي به څه وي

مجــــــــردی دوزخ کې لـــولـفه شـــو
خـــدايزه ګــــــنا د نعيمي به څــه وي

محمدنعـيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځې کنه؛ خو که راځې آورې؟
دحج اکبر ثواب ګټې آورې

سخت دې ځان سوړ کړ په ګل ګل ځوانانو
ګل ځوانان بازې هديرې آورې؟

شرف، اخلاق، قابلګي واړه تفف
نن سبا صرف پیسې پیسې آورې؟

ټول ژوند دځان غلامي خط درکوم
که دیارۍ لاس راکوې آورې؟

سورخي پوډر زنده باد تېره ئې کړې
د نادرخان دوخت سیکې آورې؟

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

نامکــن ښیــــزونه مه غـــــواړه زړګیــه
لیـــونی به مې کـــړي ما هـــم لیـــونیه

بـــوډا نه یـم قـــواري نه بـــوډا ښـکارم
را خـــورزه خـــورزه به نه کیـــږي مـرګیه

ټیټې سترګې یوې نجلی له ځنګـه تېر شـــوم
لـــه آخیـــره ئې نـــارې کـړې نـــرښځیـــه

تول ځوانان دې لیوني کړل خدای دې ورک کړه
کور دې ړنـګ شـــه در په در شې سګـــرېټيه

پـاچاهی کې دې هیــڅ شـک نشتــه پاچا ئی
په ګـــودر د پـــېغلـــو منـــځ کې منګـــوتیه

لکــه ورور ئې چې ئې داسې راتــه ښکارې
پـاک صفا یـو چـاتـه ورتـه ئې سپـوږمیـه

که مې کپ د خورمائي منې نـصیب شـــو
پـه سجـــدو به دې ذده کـــرمـه تنـــدیه

ستا لـه خـولې نه دا خبـره بـلا خـوند کړي
چې لـــه نازه کلـــــه وائې نعیمیـــــه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا صفتونه شي؛ مــــوضع رانه اصلي ورکه شي
ځان مې پرې سپک سپاند کړ زما دې شاعري ورکه شي

راځه چې سرې صحــرا ولاړ شـو که رښتيا ياري کړې
کـني تی تی لـه دېوالـــــونه دې ياري ورکه شي

سړی تـول عـــمر د آرمـان دوزخ تـه وغـــورځوي
پـه غـريبۍ کې دې غـم څه؛ آن لا ښـادي ورکه شي

هـا دوزخي ســره شـورويان ډېر ترحـــم پرې لري
ځـينې مسـلېمو خـــو دې آن مسـلماني ورکه شي

يو کـبېري بيا نن سـبا ګـوره پښتانه هـوښـيار شول
لکـه پخـــوا د ډيريند کــرشه به ببخي ورکه شي

د کابل جــان ملنګي ښـــه ده پرې راځـــه نعـيمه
د اوروپائي کفـــري ملکـــو دې پاچـــاهي ورکه شي

(محمدنعيم وروړک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نا پېژنده مېلمه درشي؛ ددې یار دې نه وي
زره مې تر غته ګوته تېر شي چې ریبار دې نه وي

بس چې په ژوند ورک؛ مرګ مې خپل وطن نصیب کړې خدایه
هېڅ جنازه؛ غسل؛ کفن؛ حتا مزار دې نه وي

ذاهده زه سخت ګنهګار یم؛ ستا په شان له خدایه
حورې غلمان نه غوارم؛ مار؛ لړم؛ انکار دې نه وي

پېرزو مې نشي پرې په دې ماته یې زور معلوم دی
که سور انګرېز هم وي؛ زما په شان بېمار دې نه وي

تول چتي یات دي؛ بابولالې؛ د وروری درته وام
تېره پرې کېږده (نعیم کو) چنجان اشعار دې نه وي

محمدنعیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

صفتونه تشریحات دې پکې بار وي
هر غزل مې لکه زه ستا خدمتګار وي

ددې دور اکثریت زما په شان دي
ظاهر خاندي په زړګي یې بل انکار وي

د هجران هره لهذه دې داسې لمانځم
لکه ښه ادرار نیولی چې ایسار وي

پودریان شي مرداري په دیرانو خوري
چې وهلی څوک د سوي زړه آزار وي

خرېمې دي؛ خرېمې دي؛ خرېمې دي
چې بازار کې یې پر مخ زلفې تار تار وي

اې دا څه معنا تل خوب وینم چې مړ یم
د اېرګین سر انبوخاک کې مې مزار وي

که چا وېل درته نعیم کړې ته غېږ مه کړه
حیاناکو جینکو کې دا اقرار وی

محمدنعیم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

ژوند څه و؟ خو سلګۍ مې يو بل پسې وکړې تول عمر
د خــــپل زړګي په اور کې مې لمبې وکړې تول عمر

خـــوبانو سـره دمـينې يوې، جملې ته وزګار نشـــوم
دودۍ په سې مې مـــندې، رامـندې وکـړې تـول عمر

دوئ ووهــــڅو د سـر دسـريي سـر مـــو، لا وهي يې
موږ وغندل، تر څـنګ مو يې ښـېرې وکړې تول عمر

اخ! زه به په محشر خدایځ ته په کوم مخ وړاندې کېږم
دشــــيخ په نوم، تګۍ کې مې مـــزې وکـړې تول عمر

زمــــوږ د انســـانيت دعــــوه باطــلـه ده، نعـيمه!
مـوږ غــــيرې انساني کړه وړه، جګـړې وکړې تول عمر

نعيم جان بوړا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ څه راکړه؛ خیره لږ، په الـــودا یم
اې زما دحســــــن په دلۍ ناســتي ګــدا یم

په حصـور کې مې د لوسـتو څـاروی بویه
د نا لــوســـــتو امـامت کــوم مــلا یم

شکـــر خدای ته صبر راکړی، غـم یې نکړم
کـني ښه وینم چې غرق، فـرق یم، تـبا یم

هسې نه لکه خــانان خدايي شــــروع کـړم
خــان مې مکړې خدایه زما تاته په دعـــا یم

کفـــر نه وایم، په شـعر کې مې کمی دی
شعـــر بازار کې د وخـت څکه دخـندا یم

سر دې وخورم په ځوانۍ مې دې اور بل شي
چې په درد دوطن نه خــــورم بې معنا یم

نعیم جان بودا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل په زړه باندې را آورې
خوږې مورې مورې مورې

وایم تول جهان زما دی
چې مې سترګو لاندې ښورې

ته دې تل راته ژوندی ئې
ښادی نه غوارمه نورې

مرګ او درد دې خدای پر ما کړه
زما د دوارو سترګو تورې

نعیم وايي ژوندی اوسې
تر ډیر دیره وخته پورې

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

مــه وایه حــق دلــته دوکــي چلیږي
ژبه ګــونګی ســترګي رندي چلیږي

د خدایځ احــکام د پردي شــا ته لاړل
د اســاسي قـــانون مـــادي چلیږي

عـــقل؛ تعلـیم؛ انســـانیت واړه هیڅ
ګوند ګـوند بازۍ زور او پیسې چلیږي

مزي چې نوم د آبادۍ څـوک یاد کړي
ســري ســبا ئي جـــــنازي چلیږي

نه، پردي جاز مې ګران وطن کې، نه
نعـــیمه؛ زره کې مې چـــاړي چلیږي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ګام په ګام دې اړ کړم سوال ته دمرګي دنیا
راسره وه دې نه کړه یوې روپۍ څواني دنیا

توپک ناکام دی، توپکیانو خپل ځانونه ورک کړل
قلمدانان دي، نن سبا چې لړزوي دنیا

چا چې جهان لیدلی څوک چې ګرځېدلي وایي
حورې دې پېغلې پښتنې ددې فاني دنیا

څه ما هم غچ درنه اخیستی له مرګي ها خوا
سوي غزل به مې دې هر وخت ژړوي دنیا

نه دې کړه شل نه به ئې شل کړې په دې ګانی کېږده
نعیمه! غم دې وخوره نور د ابدي دنیا

محمدنعیم وردک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

نه هوس، نه د وزګار وخت ساعت تېرى دى
هـر غـزل مې د ځــانګړي درد زګـېروى دى

ځـــــــــــناور بلا دي دېـرو تـه ور واوړي
پـه خـېره دچـا تـېر نـه وځـې چې سـړى دى

نه دنيا ده، نـه عـقبا دا چـــېرته ګـــرځـم
رالـوېدلى دي پـه يـوه ســـترګـه پـېکى دى

په غربت کې څه سپيره ګرد په مخ پرېوزي
تـه بـه وائـــې، د ګــــازي داش بـولانـى دى

هـا دنـنګ، غيرت مــېړو معيار اوس نه دى
هـــر دلــه، دوس پـه ســــر ايښى پـتکى دى

دبـنده پـه خيال نظـر (نعـــيم) صحت تـه
ســــېړنى کــال ئي دژونـد آخــــرنى دى

محمدنعـيم وردګ

1397"2"30

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دزره سکون د روح درمان مې ئې
ادکې ته نه ئې ایمان مې ئې

یوې ته دې یو سترګک ته پرې نښومه
افف؛ څومره لوی ظالم وجدان مې یې

یوه ورځ مې وچ تول ژوند کې ونه لیدې
پتې دشولو؛ که ګریوان مې ئې؟

اې! مسلماني، مسلمان دنړې
خوږه خورکه مې، ورورجان مې ئې

دزره له درده، یو نیم پوچ لفظه!
دشاعرۍ شخصي نښان مې یې

(نعیمه) مالګه مسله د ژوندون
د زړګي سر مې، ئې چشمان مې ئې

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

شکر دی مور مې شته، خوشبخته د دنیا یمه
په پاچاهۍ کې مې هېڅ شک نشته پاچا یمه

زوړ نه یم لرې سپینې ګیرې هسې ګپ کوې
نه؛ نه دروغ وائې؛ هــفته مخــکې پــیدا یمه

خیر نن خوب کې راته وښایه رحمان خدایه
څــوک دې زمــا په قـلم کـــړي، زه د چــا یمه

تنهایۍ سوی یم؛ جوړه سپیان چې اوس ووینم
شــکر پرې وباســم؛ تـر ډیـره خــوش اروا یمه

نعیمه؛ تروش تندی مې مـرګ دی؛ د نازک زړګي
شاعــر یم، فــام کوه، له عـام انســان جــلا یمه

محـمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژبې، ژبې یم خوږې غوښې د ځان خورم درېسې
لکه په مور پسې تې خوری ماشوم مرم درېسې

وروسته، په ډېر زور زره نازړه ورځنی ژوند پرې کوم
هر سهار مخکې له هر څه مات زړه ترم درېسې

په تصور کې شپه او ورځ د ستا تر څنګ لوغېږم
د خیال پلو په آس ځان هر ځای رسوم درېسې

شیخي مېخي به مې تار تار وي یوه ورځ ګورې به یې
واک، رانه بل دی، په شرمو ځان شرموم درېسې

ملا، تعویذ، زیارت، فالونه، خو ناکام شول، دا ځل
توکل په خدایج یو څو خواږه غزل لیکم درېسې

محمدنعیم وردک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په روی دلوی شان دې عاجل غواړم پنا ربه
نور خو نو ته خپله ښه وينې حال زما ربه

ستا امتحان دی، که دخپل جهالت پایله مو ده؟
ولې مو جوړه ده، له ملک نه کوشترګا ربه؟

لوږه وي، تنده، مرګ، ترور دوی پسې یې نشم زغمی
په ما پسې کړه، نور د هر افغان بلا ربه

بې صبري خدایج کې کوم، غیرې ارادي کیسه ده
زه غواړم وخاندم، ها غږ شي د ژړا ربه

سیده یې ولېږل دوزخ ته، دجنت په امید
غرق، يې کړل دېر محمدنعیم نیمچه ملا ربه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسم ده، سوزي، پرې خوړېږي، زما داسې زړه دی
مار او لړم هم چې مرکېږي، زما داسې زړه دی

هاااا ئې نفرت نه تش په تشه یو سلام نه اخلي
دی ئې مچو پسې سولېږي، زما داسې زړه دی

مکاري، فرېب، دوه مخي ته وکړې، ستا خیال نه وي
سترګې دده مړې وي، شرمېږي، زما داسې زړه دی

توکل په خدایځ نامسلمان یار ته نن بیا خاندم
دا دوې، درځ شپې ژوند دی تېرېږي، زما داسې زړه دی

نعیمه؛ ماسره دې وشي ظلم، مکر له ما
مېږی دې هم نه آزارېږي زما داسې زړه دی

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غــرق شــو، تبا شـو، ځـــار قــربان قسم ده
زړه مې ټوک، ټوک شو په خپل ځان قسم ده

خــوارشئ شیخي مو را تار، تار کــړه، ښـکلو
خـېل او خـــټک یاست دشـــیطان قسم ده

که انســـانیت په انســـان کې شـــرط وي
زه مــــــوږ کې نه ویـنم انســـان قسم ده

پـه مـلیاردونـه آرمــــــــــــانونو کې مې
تر ټولو ســـتر دی ســــتا آرمـــان قسم ده

قســـم تـا مــات کـــړ، تـوبې مـــا ویستې
وېربېدم پـرې نـه وخي آســـــمان قسم ده

نـوم نـه د مـرګ مې هــم بلا خـــــوري بلا
نور ژوند کـړو هــم نه لـــرم تـوان قــسم ده

چې پـه غـــــرو نـه ځي لـــېونی نـه دی لا
صد آفـــــرین پـه نعــــیم جـان قـسم ده

محمـــدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

جنګ بس دی غـــیږه راکـړه وروره، آورې؟
زمـــا د دواړو ســــــــترګو تـوره، آورې؟

ښه به درس زده شي، انجـينر دې کـړم، هو
شپه ورځ مې ذهن کې ته ښـــوره، آورې؟

څه نـو مــردار مې کـــړه، کافــر يم، بلې
تاســـره نـه کـــيږي، ســــر زوره، آورې؟

لـرې نـاڅــوانه شـــــنه لوخـړه دې کـړم
ببل ببل مې بـل هـــر رګ کې اوره، آورې؟

خــــير په جګ بـلاک يې مـــه غـــولـيږه
آرمـــان بـه وکـړې راپسې ګـــوره، آورې؟

نعــــــيمه؛ مـرګ دې نه وي، امـن دې شي
پښو کې دې لنګ وي، ډوډۍ سپوره، آورې؟

ــــــ محمدنعــيم وردګ ــــــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

یـوه ورځ بـه ګـورې، چې یـا مـا وخلي یا تا راکړي
خـدایج ظالـم نـه دی، چې تمام عمر سـزا راکړي

ورتـه بـه ژاړم تـر هـغې بـه مې قـــانع نکړي
ســتا نـه بغــیر کـه څـلور کـــونجه دنـیا راکړي

مینه مې زور شوه په حـیا، کـور تـه ور وتښـوم
عجیبه خوب وو، نن شپه څوک به ئې معنا راکړي

مــرم محـبت قـحطي وهلي زړه له درده مــرم
نشته هېڅ کس چې پرې پټې کـېږدي دوا راکړي

پخـــوا مې ډېرې آرزوګـانې وې نعــــیم لالا
اوس وایم خدایج دې د روزۍ په ځای شیفا راکړي
محـمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

نـور مې چې هر څنګه کوي دې آرمـانو دعـاوې
خــدایه رد نـه کــړې تر ځـیګر د رســېدو دعـاوې

دهکان وو؛ ځکه ئې له مړه جسد خوشبو جګېږي
دې ســړي وړې د انســـان، مــرغـه، مـالو دعـاوې

دوخت پښتون په ځانکدن وېل؛ اخ رانغله سوله
بې نتجې مې شوې قریب څلوېښت کالو دعـاوې

چې یـا ددې، یـا د هـغې دنیا شــم؛ خـدای لـپاره
راپسې امــین ثـم امـین کــړئ فــرښــتو دعـاوې

فکـر دې کـړی (نعیمکو) دنـښې مـنځ مـنځ ولي
هېڅ خـطا نـه ځي مظلـومـانو د لاســو دعـاوې

محمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

زه پر تا څـــومره نازېـدم ته څه ناڅـوان وختې
عالـم دې تـــول په راز خـبر کړلـو شیطان وختې

افسوز افسوز ما درپسې څه په خوند لمانځونه کول
مـــلا امامـــه ته خـو پـــوخ نا مسلمان وختې

په ماشـومتوب دې مزه پلنه وه چنجان شی نـه وې
پـه پېغلـتوب درجـه یک د تـــول جـــهان وخـتې

ما ویل زوی به دې اصلاح کړې زه پر تا عرضي شوم
ته خو دې زوی نه هم پنځـوس چنده نادان وختې

دوه پاچاهان نیم پـه نیـم ویش او بلا نـورې کیسې
څـه ناکـــردی مې تـر مظلـوم افــغانستان وختې

زه پـــرې باور لـــرم ذره ئې خـــوشحالی نه چـوي
سپینې سپـــوږمی که په نصیب د نعیــم جان وختې

محمدنعیـم "ورورک"

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

پیدا مې نکړل آخـېر هـــم ورته درمـــان خدایه
عبس مې تاو کړ، په جهان نیم مړی ځان خدایه

زنا، شراب، قـتل هـر څه په مـا ملګرو وکـړل
څـه هــسې تور پورې کــومه په شــیطان خدایه

روان بحـران مې په هــېواد نور د زغــملو نه دی
یا عــاجـل سوله، یا راپرې باسې آســمان خدایه

ای هی، عجیب دی، ته به وایې ها د لوطؑ قوم دی
دلـته څــه ونکـــړل، څـه نکـړي مسلـمان خدایه

په تـول پـوره وم، نـــور، یــوازې د لکی کـمی وو
ځـــــان مې نن وتلـو په تله د وجـــدان خدایه

لکـه مـچی په ملکه، چې په لکو تـرې تـاو وي
ښـکلي عاشق کړې دشرق، غرب په نعیم جان خدایه

محـمـدنعـــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لو ئې ګډ کړی، له هر خوا دی ګوره
خپل جهالت راته بلا دی ګوره

په شرق او غرب یې درناوی کیږي
حسن دتول جهان پاچا دی ګوره

متقابل احترام زده کړه پیره
کبر صفت خاص د الله ج دی ګوره

نجینې غرب ذوقه دي، ریباره دوخت
ورته ونه وایې ملا دی ګوره

دا چې (اغه) کړو هر رقیب نعیمه!
راباندې کړی ما او تا دی ګوره

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلـته هــر یو ځــان جــهادي بـولي
ځوک چې ورور مړ کړي ځان غازي بـولي

ظلــم زیاتی مې چاسـره وس کې نشته
خــلک مې نیک انســـان ناکي بـولي

دوئ چې تـانګــو ســره راغـلي هـېځ
مــوږه په خـپل کــور کې یـاغي بـولي

تـن کې جـامې مې غـربت سپي شکولي
خــدای نـاترســـان مې پـودري بـولي

رشـوت خـوارو هـم خـدای ته ګپ ورکړ
اوس رشــــوتـونه شــېریني بـولي

بې وفــائي، دروغ؛ دوکـــه، غــلا یعني
جـــک وهـــل ځـــینې چـالاکي بـولي

نعــیمه فکــر ته دې فـــام ده؛ دېری
پـرتوګ ابســتل دیمـوکــراسي بـولي

محـمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

وختونه وروسته مې پـوره دا يو آرمان کـړې ربه
جانـان زمـا د زړه کـرار مـا د جانـان کـړې ربـه

دا د انسان په لاس جوړ شوی هیڅ خوند نه راکوي
زموږ وطن کې خور قانـون د پاک قـران کـړې ربه

چې په راستۍ د دوه یارانـو منځ کې منـدې وهي
دا ريباران بې سـوالـه څـوابه جنتيان کـــړې ربه

څوک چې د بل ناموس پسې وي بې عـذتي يې غـواړي
په خپـل نامـوس يې شـرميند په تـول جـهان کـړې ربه

ساعت به مې تېر وي مداري غوندې بې منځ کې ناست يم
ددې محـــل ښـکلي پـه مـا تـول عـــاشقان کـړې ربه

په بيت المال ئې چې شهرک او مارکېتونه جوړ کړل
د ملت حـــق پکې لـــړم او ښامـــاران کـړې ربـــه

ډيرې بې ستره بې حجابه پېغـلـې وينـم ښـار کې
د دوئ لپـاره يـــو ځـــل بيا يې طالبــان کـړې ربه

دا کبـــرجـــن ښکلي چې ماســـــره ياري نه کـــوي
دوئ هم بدرنگ ډنگر پنگر زمـــا پـــه شان کـړې ربه

څوک چې ددې مظلـوم ولس د مـرک فتوا ورکـــوي
په ســرطــان مـرض اخته دغه مـفتيان کـــړې ربه

له خارجيانو سره چې جنګ کړي فېدائي پـړې کوي
هغې غازيانـو مـرګ او درد په نعيـم جان کـړې ربه

محمدنعيـــم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

لکۍ نـه تـښــیو تـه ســـوتی دوا دی
ســخـتـو رنځــورو تـه مــرګی دوا دی

دخدای قـدرت دی؛ نـارینه تـه ښـځه
بـرعکـس ښــځې تـه ســـړی دوا دی

هسې یې ګــرځـوي طبیب په طبیب
تـروړي د لـــور دې ســـپیلنی دوا دی

ثبوت که غواړې پول سوخته ته راشه
ځان تـباهی تـه ســیګـرېټی دوا دی

د معـــیاري شــــاعــــری وږیـو تـه
محـمدنعـــــیم انبوخــاکی دوا دی

محـمدنعیــم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته ئې اجر راکړې نور ترېنه ساتې خدايه
ابليس لعين مې په شان مه رنځوره وې خدايه

جرأت دې هرې ګناه ستا رحيم صفت راکړی
خوښه دې نور پرې ټينګوې، که مې ښښې خدايه

هفت رنګ ديوې ئې هره شپه په زيارت ولې ګرځي
دا خو مردار په نوم شو خښ بې جنازې خدايه

مسافرخونه غوندې هيڅ پکې ستړيا نه وځي
د سره انګريز کافر کور مه کړې بې ادې خدايه

تېر کال ئې دا ورځ په پغمان کې څه آتڼ وکړ
سږکال ئې رېې په زيارت باندې جنډې خدايه

لکه نعيم؛ نه ئې څوک مړي نه ژوندي کې وهي
کافر غريب مه کړې ددغې زمانې خدايه

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

دسپوږمۍ غـېږ جنتستان ته ولاړم
بېګا دخیال تال کې اسمان ته ولاړم

روان بحران مې په وطن اوبه کـړم
په اوښکو اوښکو کې ګرېوان ته ولاړم

په اتوم بم ښـېرو ها سپین کور وله
مور؛ لېونتوب نه که ،بیابان ته ولاړم

تر پل صـراط د ژوند خـطا وتلم
دبدبختۍ حـد غـرقستان ولاړم

ړنګ بنګ کابل پسې مې زړه خوږېدو
که به هر څو رنګین مکان ته ولاړم

بدترین شخـص تر ما نه وو، پکې
عدالـتګاه دخـپل وجـدان ته ولاړم

محـمدنعـیم وردګ

(c) kettabton.com: The Digital Library

غـزل

په خپل قـدرت، خپلې خولې لاړې مې دوا کړې خدايه
د طـــبيبانو دروغ ناعــــــلاج وينا کړې خدايه

غـــريب ســـړی يم، د لکو ولـــورو وس نه لـــرم
يوه ما پسې هم؛ لکه يوسف پسې ذليخــا کړې خدايه

چې يو بل نه وژني؛ دوښمن ددين، وطن، سر، درک کړي
افــغان وکـړي په خــپل ســود او زيان اگا کړې خدايه

د ملنگی کچــکول تســمې مې غـــاړه وخـــوړله
که ډيره نه وي دوې درې شپې خو مې پاچا کړې خدايه

ددوئ دغـــم د زغــــمو نه يم ددوئ مــه را وينې
بلا د مـور پلار خــوينو ورونو مې پر مـا کړې خدايه

تول عالـم ســوله غـوښـته دعـا کي؛ لېوني نعيم وېل
دنعيم جــان تر شـهادته جــنگ ســـېوا کـړې خدايه
محمدنعيم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

ټول ټيکه ټيکه يم، لکه ګـــران وطن مې وران يمه
نن وي، که سبا وي، د ګـور مـریو در روان يمه

زوړ يې کـړم ولـور پسې دې خـارج مملکتونو کې
ستا پلار به خوشحاله وي، چې زه هم مسلمان يمه

خير که هر څو مې ژوند جنګونو سرو لمبو کې دی
شکـر دی الحـــمدالله بیا هـم چې افـغان يمه

هر څو چې صوفي يم نجلۍ ځان راپورې مه موښه
هسې نه چې څه مې درته وېلي وي، انسـان يمه

مـه مې وژنه ګـوره لـه آزاره بې لـوخـړه شي
مور لرمه، خور لرم، بچـيان لـرم پرې ګران يمه

دامـنم وردګـو کې پيدا يم؛ خـو دا نه مـنم
تنهـا دې وردګ يـم؛ نه د ټول افـغانسـتان يمه

محمدنعـيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د پاسـه تندر څـلور خـوا رانه طـوفان تـاوېږي
سره اور کې ناست یم؛ شنې لوخړې مې په ځان تاوېږي

شېخانو ستایل مو بدل کړئ، چې عالم ئې غـرق کړ
ستـاسـو په بنه، د وخـت واړه شـیطانان تـاوېږي

زړه به دې ټوک ټوک شي، هر ملک ته د نړۍ چې ولاړشې
سـپېره مـېره ګـوله ډوډۍ پسې افـغانان تـاوېږي

چـور چـپاول ته دې بانې جـوړه وي، بیا کابلـه
فکـر دې شـته پرې، تنظـیمیان لکه لـېوان تـاوېږي

نظـر قـران ته جـهالت دی، توقـع دسـولې
وطـنه څـو دې په سـینه دا یهـودان تـاوېږي

نعـیمه فـام؛ وچ سـرې سـیند نه پورې ورې کـوي
د ځـار، قـربان ژبـو تـر شـاه دوکـه بـازان تـاوېږي

محـمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

اخ؛ ته به وائي راخـطا له طـياري يمه
انـدام انـدام، تيکـه تيکه پرزې پرزې يمه

ځغله دوزخـه! زمـا په وړانديې آنتن نـه ورکوې
شکــر بلبل د کلـــــمه ئي طخـــــيبې يمـه

دغليمانو پـه دستور، ورور تـه کمين کې ناست يم
لــــوده تـرين، لـــــوده تـرين د زمـــــانې يمـه

د خـــور، وريـنداري مـرغ پلو تـه اشـتيا نـه لـرم
سخــــــت وږی، تږی د ادې دلاس شـکنې يمـه

بې غــيرتی، نه سړی مـړ ښـه دی، بـدی ښې دي
حــق نـه دفـا کې زه پـه دغــه عقــيدې يمـه

نعــيمه! پرېږده پـه مـا تېر ژوند نه مې مـه غـږوه
ټـول يـوه تـر بلـه دردونکــې خـاطـــرې يمه

محـمدنعـيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه شی ئې جوړ کړل رانه ګوره سرې څه ووائي
دعـــاشـقۍ لـه ظـلـــم زوره سرې څه ووائي

که مې تربور وای وچ په تنده مې وېشتلې اوس
حـیران بـریـان یم تـاتـه وروره سرې څه ووائي

دلته به کار راته پیدا شي که بل ملک ته لاړشم
پـه مـا د هــر دوکـانـدار پـوره سرې څه ووائي

نن خـو دې تولـه شـپه ښې لـړې رانه پورته کـړې
دتـودې غـــــیږې د یـاد اوره سرې څه ووائي

ولا عجـیـب دی، د وردګـــو هـغه حـــورو کې
(نعـیم) مئین دی، پـه یـوه تـوره سرې څه ووائي

محمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په شرابي حرص دفاني دنیا لمبې لګوم
د مبایل په سکرین تصویر د هدیرې لګوم

بلا پس پاتې یم؛ روان دور سره هېڅ نه خورم
په تندي مُهر د آدمؑ د زمانې لګوم

بېګاه پخه شپه چا مسیج کې رالیکلي وو
د یاد له درده دې درګرده په ځان خولې لګوم

یوه د نرې ظالمان، بله د نرې مظلومان
په دغه نسل پښتانو دا دوه تاپې لګوم

لا هم وعلیک په ځای کنځل کوي، بلا مودې شوې
په زیارتو رنګه جنډې ترم، ډېوې لګوم

زما د سر د درد دوا (نعیمه) پوه ئې څه ده؟
یو څو شېبې ئې په زنګون مې د ادې لګوم

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځار دې شم، ځار خدایؓ دې رپاند لره، هر لور بيراغه
زمــوږ هـويت زمـــوږ د دواړو ســترګو تور بيراغه

سر مو له تا، ملک مو له تا، مال مو له تا نه، قـربان
دريغ بـه يې نه کـړو، که حاجـت شو د څه نور بيراغه

ته ئې چې مــوږ يو، له تا پـرته مــوږ معنا نه لـــرو
جـګه شــمله دپلار، ټيکــرى مــو ئې دمـــور بيراغه

ستا له عظمته شنه لوخړه شـــول زغمى دې نه شي
ډېر وينم، ډېر هــاخوا، دې خـــوا سوځي په اور بيراغه

تا ته چې بد ګـوري آسمان دې خــدایؓ را پرې باسي پرې
پـه خـــوند ذليل او هر دوښـمن دې شه شـبکور بيراغه

پـه شـرق او غــرب دې دجـــمله ســـــيالانو سر اوسې
خـــامـوش دې مه شه تر ابده شـرنګ او شـــور بيراغه

تور، سور، شين ماشاالله څه خوږلږى، څه ښکلى ښکارې
د نعــــيم جـــان دروح ســـکن د زړه تکـــــور بيراغه
ملا نعيم جـان وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تا بایللـــو نه راپـــس مې د زړګـــــي عکـــس
فـــرض کـــړه له بامه رالـــوېدلي منګـوټي عکس

اخ! څنګه خوار، څنګه بې قـدره شوې، ځار ځار کابله
سترګې چې هر خوا اړوم؛ سرېښ دی دسپي عکـس

شنه خوله، خورې زلفې ډک ښار منځ کې راغاړې وڅه
راځــه زوی مـړ کــړو د رقیب په یـوه فلمي عکس

په خوند دیوې ګناه پوه نشـوم، ګنهکار شـوم هسې
تل به مې ســــترګو ته کې ودرېد دمرګي عکـس

دېموکـراسی! خـونده دې نشته؛ هغه ورځ دې مـنم
چې په سـپین سرې نیا مې واخلې پتلوني عکس

نعــیمه؛ رایه کــوم کاندید ته ورکــــړم؟ دا وایه
مـــا خـو ئې ونه لید عکسو کې دسرې عکـس

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هـر خـوا نه رارنگــه وه، کـیسه د زنـدګۍ داسې
توکې دهـر چـا راچـسپیدې لکه پټۍ داسې

څه شی دې راجوړ کړل ترې ای هی زما وطن ګوره
اور واخلې، ایرې شې، ړنګه بنګه شې نړۍ داسې

څه بچیش دخوار غریب یتیم کوندې دحق زور دی
نه پرسیږي پاکه مـزدورۍ باندې سومبۍ داسې

بې شک او شبهې دنړیوال جام مستحق یمه
نه دي تیرې هیڅ، نه به شي تیرې ملنګۍ داسې

غلا، قاچاقبرۍ؛ دوکې؛ دروغ یعني قانون خلاف
دیرې کانې وکړې په نعیم ملنګ نستۍ داسې

محمدنعیم وردک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زهـرو جـام به مې نوش کـړی په هــوس و نن
نـافرماني کـه دخداې نه وی، ژونـد مې بس و نن

پښتو دې ورکه شي، دودونه یې دې سر وخوري
د دوه مئینو تر مـــــنځ داسې جـــرو بس و نن

پرونی مړی نه چا یاد کړو، نه یې دعا پسې وکړه
خیرات کې غـم یې هـر سـړي سره د نس و نن

تکیه په خداې ژونـد ته مې بیا طمعه پیدا شوله
ځـوانانو مېنځ کې یې په ما باندې فـوکس و نن

دچـــیغو، ریغـــو سر شـکونې انرژي مې نـه وه
پـه واړه زور مې دا څـــو بیته فـــریاد وس و نن

عجیب خـوره، وره روانـه وه، نور پرېږده په ځای
ملا نعیم هم پسې ښکنځل ترې مات اودس و نن

محـــمدنعـــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا آرمان مې خدایځ ایستلی وای اخ کاشکې
په ګــــــلاب یې نـازولی وای اخ کاشکې

شــیرنی کې به مې څه غــوښتل پوهېږې؟
ورک چــارګل دې ما مندلی وای اخ کاشکې

معیوب خــان دې کـــــــور ته ولې رالېږلم
بمه! هلــته دې شــیندلی وای اخ کاشکې

رانـه نـه تلې بـیا ولــو کـه شــورویٰ وای
چې زړګی مې دې لـــیدلی وای اخ کاشکې

دا څـــه وینم؛ دا څـه اورم ای هی خـدایه
نور آســــــمان راپرېوتلی وای اخ کاشکې

له مورکیٰ نه دې قـربان، خو ظالـم پلار دې
لکــه ټانګ په بم خـــتلی وای اخ کاشکې

دې اخــــــیر دزنـدګیٰ کې مـــو نعــیمه!
دوې درئ شـپې امن راغــلی وای اخ کاشکې

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

اې راځئ چې جنګ له مينې نه قربان کړو
پاتې ژوند تېـــر په رقـــم د انسان کړو

د وحشت کره به وحشيانو ته ور پـرېږدو
پس لـه دې نه به ځانـونه هوښياران کړو

ټول عالم ګورئ پر مـــونږه پـورې خاندي
راځئ پورته له دې واړو ښخـه ځان کړو

دا دسرو وينـو ټغــر به نـور ورټــول کړو
اور به بـل د جنـــګ جګـړو په سامان کړو

مسلمـــان يـــو افغـــان يـــو شـــکر واړه
هسې يو پر بل نعيمـــه بـــد ګـــومان کړو

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

بـــلا مودې زمـــوږ په کـور کې یوه روپۍ نه وه
له غـــریبۍ مـــو د اختـــر په ورځ دوډۍ،نـــه وه

په ژوند کې یو ځلې عاشق شومه یو چـا باندې
بد بختـــانه هغـــه هلک وخـــوت نجلۍ نـــه وه

صفت مې مـــه کـــوه عـــالمـــه صفت وړ نه یـــم
ورانۍ مې کړلې خو توپک کې مې مرمۍ نه وه

تېر ماذدېگر مې د انسان خېـــره کې خـــر ولیـــد
پـــه تـــول تـــللی وو پـــکت پکې لکۍ نـــه وه

بـــچي یې وړي تـــږي ځـــاله کې په طمعـــه وو
بېچاره چېـــرته چـــا ویشتلې وه مـــرغۍ نه وه

زوی ته یې کـــوره الله ج څه آرکاه بـــارکا ورکړه
د پـلار ملنګ به یې ګرېوان کې یوه تنۍ نـــه وه

ویـــل یې هتـــماً بـــه راځي یوه شپه وردګ آشنا
زنـــګ در وهمه چې په کـــور کې مې ابۍ نه وه

نعیمه خدای ج خبر هغه دونیا دې څـــــنګه شي
پـــه دې دونیا خـــو دې مـــزه د زنـــدګۍ نـــه وه
(محمدنعیم ورورک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داسې پیمـال کـړم، زنـدګۍ پـه آرمـــانونو باندې
فــرض کـړه کالــونه باران شوی؛ کاغـذونو باندې

د وخــت لـه ښــکلو ئې د یـوه پـښې راونښــویوې
بـل دې شي اور زمـا پـه بې معـنا شعــرونو باندې

غـم د اولاد دلـوړې یـوه مـور دلـته غـم نـه بـولي
د بخـــــتورې بـه پـوره وي، ماښـــامونو بـاندې

پـه فرعونیانو دې فـام شته؟ وطـنه بیا یې زړه دی
چور؛ قتلې عـام؛ ورانی پـه نـوم د جــهادونو باندې

ښکلو ترغوړ بل څه درځي که له لکۍ معیوب یاست
ولې وعلـیک پـه ځـای کنځل کـړئ؛ سـلامونو باندې

پسې لـېوني زړه کې محـبت د ملک او مـال قـتلوم
څــمه نن ګــرځم د مالــدارو پـه قــبرونو باندې

نـشې، ملګـري، مـوسقي هــرڅـه مې وه آزمــویل
غـم نـه خـلاصون مــومي سـړی عــبادتونو باندې

نعــیمه ومـنه د یـوې نـامــــزادۍ خــوند راکوي
د پـتاو شــوي بـم خــبر پـه ســرو پوځــونو باندې

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

د خلکـو کړو وړو تــه چې ګورم وایم تـرنګ نشي
لــه آسمانــونــونــه وېــرېــږم چې را ړنــګ نشي

زړګـــيـــه خيـر کـمـــه تـومـــه ګـــوزاره کـــوه
خدای ناخوسته چې کومه ورځ مو سره جنګ نشي

پـاچاهي هـــم تر هـغـو پـورې مـزه نه کـوي
ســرې چې مخکې يو کـرت ورتـــه مـلـنګ نشي

نـصـيب تـــه وګـــوره لـــونـــګ پـتـــو کې وکـــرم
سپـېـره شين شوبی کې را پورته شي لونـــګ نشي

مشهـور متل دی چې ځای نه تنـکـېږي خـو پـورې
نـعيمه زره د چا چې خـو چا سـره تـنـګ نشي

محمدنـعـيـم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

عجیبـــه وخـــت دی مسلمان سړی خطا بولي
خــلک د خـــدای او د رســـول خبــر ګنا بـــولي

دګورې وهل سنګسارول ډیـــر شـــرعي احـــکام
ظلـــم زیــاتـــی ده وایـــي واړه نـــاروا بـــولي

له خپلو ګېډو خپـــل ځـــانونونه فتـــوا اخلي
صغیـــره څـــه ان کبیـــره ګنـــا روا بـــولي

خـــدای ناخـــوسته لکه یهود او نصارا غـــونډې
لـــه اخېـــرت څخـــه بهتــــره دا دونیـــا بـــولي

کل همــه غـــرق دي ســـر تـــر پایه ګنـــاهونو کې
په عـــیني حال کې هر سړی ځان پاک صفا بولي

نعیمـــه کانو بانـــدې ولي ناصبحـــان دلتـــه
څوک وهابي څوک پنج پیري څوک یې ګمرا بولي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشته په دونیا ستانه څوک ښه موري
ځان مې يې ځيګر مې يې او زړه موري

سر مې دی که مال مې دی که ملک مې دی
ستانه دې قربان شي دا هر څه موري

ژوند مې پر تا ښکلی او روښانه دی
بېله تا مې ژوند ده تپ تیاره موري

څومره چې ستا نوم مې په زړه خوږ لږي
دومره به هیڅ شی نه وي خواږه موري

سم کوښتنامو غوندې زندان ښکاري
کله چې په کور کې نه يې ته موري

تل چې نعیم جان ته پرې دعا کوې
ځار دې شم قربان دې شم تر خوله موري

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

ما نه لاس مینځه چې دا حــال وي مـا تـبا شماره
که ذره تـرک نـشـــوم؛ پـاګل مې خـــامخا شماره

چې دېش آنتن دې په بام کېښود؛ کاکا پس له دې
زامـن کـــونیان؛ لـونې رنـدیانې د انـدیا شماره

د خپل بیراغ دریدو احساس چې په اتک نه کړي
هغه افـغان بې لکۍ شــین خر د صحـرا شماره

چې احـسـاسـات پکې کـنـترول څخه وتلي وو
ها څـــلوریزې غـــزلونه تـول زمـــا شماره

تـش پـه نـوم نـر خــواص؛ لباس د جـینکو کوي
یو نـیم هلک هـــم نعــیم جـانه په لیلا شماره

محمدنعــیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

د خدایج رضا ده؛ تري قـربان پـه بســم الله کرځم
ځوانه ځوانۍ کې په ملا مات یـم پر امسا کرځم

د جوماتو ملا امام وم؛ خـدایج دې کــور ړنګ کړه
ستا لـه سترګک نه را په دې خــوا پـه هـوا کرځم

مـور جانې پرې مې ږده سنګر کې دا یهـود شړم
د ګـــــران وطـــن ودانــېدو پـسې مې بیا ګرځم

سپی مې لـه تا ښه دی؛ سپېڼې خـوار مې مه کړه
ډ وخت پاچا یـم پـه لـباس کې د ګــــــدا ګرځم

په مسلـمانو خـونـدو ورونو شکر ښـه ګران یم
د بې ایــمانـو پـه نظـــــــر لکــــــه بلا ګرځم

دومــر بخت نلــرم؛ خو بیا هم که در یـاد شـولم
د کابل جان کارته سخي زیارت شـاو خـــوا ګرځم

محمـدنعـیم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د نن نه ورسته به یوه ورځ په دې دنیا نه وی
افسوز افسوز چې ځان وژنه ناروا نه وی

سخت رانه ځان پرې ګنهکار شولو توبه توبه
درېغی سپین مخي؛ غنمرنګ ببخي پیدا نه وی

خدایږ که مې خوا ته درکتلي وی؛ کنځل مه کړه
چې په حجاب کې وی؛ انداز دې؛ دې خطا نه وی

یا مې یو څه د احسان وس ور سره شوی وی
یا مې د خوندو ورونو زه بلا؛ لالا نه وی

ښنګه بې ځواب کوم؛ خالقه د محشر په ورځ
ښکلو مخو ته تش کاته کاشکی ګنا نه وی

ستا په شان مست به ګرځېدم جهاد مې څه کوو
په پاک قران او احادیثو که آګا نه وی

هغه دې یاد دې نعیم جانه چې بار بار دې ویل
اخ؛ درېغی درېغی په دې شپه پسې سبا نه وی
محمدنعیم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital

غزل

یوه ورځ به واورې نعیم جان مړ دی
د سولې؛ امن په ارمان مړ دی

واه؛ څه مخلوق دی جنازې ته ګوره
فکر کوم؛ کوم خپتو خان مړ دی

چې پرې راټول دي ځناور دسیمې
ښکاري ددې رمې شاروان مړ دی

شونډې مې ځکه سرې پولۍ دي دواړه
بېګاه مې خوب لیدو جانان مړ دی

په مخ یې مچ کړم؛ ماویل څه کړې تروړې
ویلې یو زوی مې ستا په شان مړ دی

انګار، انګار چم کې شونډان ستایي
د یوه نیم شاعر وجدان مړ دي

شاید یوه شپه څوک در نارې کړي چې
په دروازه کې مو یو ځوان مړ دی

محمد نعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

سخت درتـه وږی یـم، ملالې که دې یـار شـمه
په ښکولېدو، راښکولېدو به دې خون کار شـمه

چې په هـر ځای کې راپه یاد شې عتبار وکړه
همغه ځای کې ګونـډې ووهـم خـــومار شمه

خیر زما لار کې دې شنه وي، دا زغـملی شـم
الله ج دې نکـــړي زه د بـل پـه لار کې خــار شمه

په شرق او غرب کې پښتنو پېغلو باور وکړئ
که مو له خوندو کمې بولم زه دې خوار شمه

عــذت چې وري، تـولعنتونه پـه هــغه دوښمـن
وچ پـه تـندي چې سـړی ولي هــغه ځار شمه

نعیمه؛ ژونـد کې مې ډنـده اخېستې نن سبا
راپسې ګــوره لـــــیونی د کابل ښـــار شمه

(محمدنعیم وروړک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دردمن، خــوږمن تبا يمه زه نه يم
اتــيا كلـــــــن بوډا يمه زه نه يم

اخېر مې كوره ځان درسترگو تور كړ
دښــكلو اينگــرېبا يمه زه نه يم

واړه خـــويندې او ورونه مې گلونه
ور ځـــــار زه ئې لالا يمه زه نه يم

تبريك تبريك خداىؒ دركړم بخـتورې
دهـــر مـــــرض دوا يمه زه نه يم

پاگل چې په ما تېر قيامتو نكړم
قـــسم په خداىؒ بلا يمه زه نه يم

مسلم، افـغان، پښـتون الحـمدالله
خـــوشــبخــته د دنيا يمه زه نه يم

هر يو غزل او هر غزل بيت؛ بيت مې
د تک، تک درد غـوغا يمه زه نه يم

نعـيمه! دشـنو خرو په تولي گډ يم
فــــتواوې دي مـــلا يمه زه نه يم

محمدنعيم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژونـــد رټلی در په در یـــم خـونـد مې نشته
غرق او فرق خاورې په سر یم خوند مې نشته

آرمـــانـونـه راکې ګـــوډ مـات، هیلې مـړې دي
خـــپل نصیب ســـره تکـړ یـم خوند مې نشته

د چـا لاس، پښې، دچـا کـور نشـته، څـوک وږي
هـر افـغان ته خـون ځـیګر یم خوند مې نشته

عـاشقی کې مې هـــم لـــوی مــنافق شــماره
پـه حـــیا، شــــرم خـــبر یـم خـوند مې نشته

په دې خــېټه، کـــونټي بـوج دي، زیب نـه کـړي
زه اسکلیټ غـوندې ډنګـر یم خـوند مې نشته

د ادې جــانې ئې خــــوښ یم نعـــیم جــانه!
پـلار ئې وائي لـــندغـــر یـم خـوند مې نشـته

محـــمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

.

له پتنگـتوبه مې زړه چــوي په رڼا پسې ړونـد شوم
ځومره وړده شپه ده خالقه په سـبا پسې ړوند شوم

د تره زامـنو مــړ مې نکـړئ خــير يو ځل درځــم
په خپله خاوره خپل وطن کلي کلا پسې ړوند شوم

ځوک يې بدرنگه ځوک يې توره ځوک يې جته بولي
زه يې نړۍ کې جوړه نه وينم صفا پسې ړوند شوم

اورپا کې ميشته مسافرو د خولو کش مې واخېست
هر يوه ويل د خپل وطن ابو هـوا پسې ړوند شوم

اې نور خــو دې هره نخــره وکړه په نعــيم ملنګ
دخداى لپاره ړوند مې مه بوله په تا پسې ړوند شوم

{محمدنعيم ورورک}

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

زیـر جـمله مې د تـمام ژونـدون داسـتان دی
زه پـه روح؛ روح مې پـه مـا بـاندې تاوان دی

جـهنمي یـم پـه سـل پـه سـل نظــر عــمـل تـه
جــــنتي یـم؛ جـنـتي (رب) مهـــربـان دی

یـو ځـای درد نکـړي طبیبه تـول وجــود مې
توک توک؛ ځب ځب پاک صفا افغانستان دی

مـاتـه قـــوم؛ سـمت؛ نـژاد؛ ژبـه بې معـنا دي
زما خور ده؛ ورور دی صرف چې مسلمان دی

ځـه ورځــه پـه مـخ دې ښــه شــه کــبرجـنـه
تانه ښکلی به مې یار کړي خدای رحـمان دی

سراســر وطـن مې کور دی؛ زیـږون ځـای مې
د وردګـو؛ بندې چــک؛ انبوخـــاک جــان دی

محمدنعیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

ښه غیـرتي به وي خـو بیا هـم ورخطا کـړي سړی
دا ځینې پرېکـړې د تقدیر پـړینګ په ژړاکـــړي سړی

تــر اطـــرافي جینکـــو ځار هیـڅ تاوان نه اړوي
رنګ یې دې ورک شي دښار نجونې خو ګډا کړي سړی

خـــوښه دې ځې کنه خـــو بې لـه تا به داسې یمـه
لکه تي خور ماشـوم چې مور څخه جـدا کـړي سړی

بچي بې لارې شول خواري یې هیڅ شوه هلته ګـورئ
مخ په قبلـــه ولاړ د خپـل مـرګي دعـا کـــړي سړی

شاعـري هم ښه وي نعیمـه پس له مـرګه قــوم کې
حمزه، رحمان، خوشحال ختک غونـدې بابا کـړي سړی

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

قانع یم دیـــره ستـــره ګـنا وشـــوه رانـه ګــرانه
پـــرون چې راپـــرې نه وتلې کـــور ودان آسمانه

چې پـــته درتـه ولګي زمـــــا پـه زړه د پـټ درد
عاشـــقه شې ته هـــــم په تاتـه ورتـه بې وجـــدانه

ثـواب به دې وي خـیر زنـدګی نه مې زړه تـــور دی
جـــونګـړه مې را وارتـیږه کې مـړ مې کـــړه بارانه

چې سترګې مې په سترګو نه ورلګي پاک دې ړوندشم
شـــرمیږم په کړو وړو دې لــه وحـــشیانـــو انسانه

د خـدایؒ لپاره کــړنګ وهــه لــه مرګـه نجات راکــړه
روژه مې ده لـــه تنـــدې په کـــــوما کې یــــم آذانه

نعیـــم بانـــدې یـــو غـږ درسره وکــړه درنه ځار شم
ســـودا ئې ده چې شـــته ئې کـــه وتلې ئې ایـــمانه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلابه‌ا هر یو لفظ دې کیسې کوي قسم ده
کیسې دجلب او جذب یارانې کوي قسم ده

جګړه ده، زموږ کور کلی کې لولپه شو، ګوره
دوی واړه میلیونر شول، لا مزې کوي قسم ده

د وخت لباسي مینې یار د یار تر فام بلا کړ
دېرې ئې د وژنې ارادې کوي قسم ده

تر مور په مهربان خدایﷻ چې یقین لري، بیا ولې؟
شیخ: دومره له دوزخه اندیښنې کوي قسم ده

خواران ئې چې اشغالو کې دودې په لته وینم
خانانو ته د ملک مې زړه شېرې کوي قسم ده

قربان ئې شم صحیح ده، ښکلي تول ښکلي دي بېلکل
نعیمه‌ا خو وردک بېخي شغلې کوي قسم ده

محمدنعیم وردک

(c) ketabton.com: The Digital Library

{غـزل}

تـوتې تـوتې شـــول ديوالونـه زلزلـــه ده مـــورې
د کوتې ور را ښخـه ورک دی تـــوره شـپه ده مورې

څه نازولـي ګلوريـــن ځـــوانان يې غېـــږ ته ورځي
مـــزې يــې وکـــړې بختـــوره هـديـره ده مـــورې

په هغـه پورې مخامخ کـور کې يـوه پېغــله اوسي
مـخ يې رنـا کـوي بـاور وکــړه ډيـــوه ده مـــورې

ما ته د زيات عمـر دعـا مه کـوه قـربان دې شـــمه
غريب ته مرګ ښه وي په مرګ کې يې فايده ده مورې

لاړه شـــه کـلي کې پشکـــه راتـــه وکـــړه ګــرانې
توبه تـوبه د ښـار له حـورو مې تـــوبه ده مـــورې

په پـر مخ تـــللو هيـــوادو کې يې عـــلاج ونشـــو
مړو کې يې شماره نعيم جان نـور فيصلـه ده مورې

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلي خو ډیر دي زړه مې تا غواړي
د ستا کیسې د ستا خندا غواړي

یوه شیبه مې آرام نه پرېږدي
لکه ماشوم چې څه له چا غواړي

تعویذ مې هم ورته پرون وکړ
خو خدای وهلی دې نن بیا غواړي

دا پاګل زړه به مې ما هم کړي پاګل
نعیمه خامخا همدا غواړي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په خيالي آس مې پښــه واړوه شاعــر شوم
د مــلنګ عــــبدالرحمن بابا په خبــر شـــوم

ورځ بــه راشي ســـلامي به راتــه وکـــړي
پروانکړي چې ته زور شوې نن زه زبــر شوم

تبره شپه مې چې په خوب کې چيغې وکړې
خوب مې وليد خدايه مکړې چې کافر شوم

سپيلني غوندې بې ستا مـخ ته لـوګى کړم
کابــل جانــه کـــه ددې نـــرۍ آمــر شـــوم

حـــج مې وکـــړ خـــو پيسې حـلالې نه وې
پخواني نور مې کې ولاړ بــلا په خبــر شوم

نــه راځـي نــه راتـــه زنـــګ وهـي نعيمـــه
فــکر کـــړم له تـــمامي يارانـــو حبــر شـــوم
محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

نــران خپله خپـل نامـه بانـدې لوېــږي
نــرښځي د پــلار نيـکه په نــوم نازېږي

را روانــې جمـعې ورځ بانـدې قــيامت دی
بـــزرگ نه يــم عــلامـونه معلـومېــږي

سوله نـه راځي کـه راغللـه را تـــوه کړئ
څو يهود وي وضعه نور هـم خــرابېــږي

هديـــره کې پر يارانـــو بيـــراغ وينې
يــوه ورځ به پر مــوږ هم داسې رپېــږي

خوله د خدای له وېرې نشم ترې اخيستی
داسې نه ده چې خوبان مې نه خوښېږي

خپـل نصيب نه منـدې مه وهه نعيمــه
پـه آسمان بې که پــر ځمکــه در رسېږي

محمدنعيـــم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په یوه کتاب کې نن د حورو د ښکلا کیسې وې
عتبار وکړه ګرانې پاکې صفا ستا کیسې وې

منم دروغ وې؛ خو شهوت ته یې څوک نه هڅول
دې سریالونو نه مو ښې ها د انا کیسې وې

یهودي دوست شول خدایج په سپینو ګیرو وشرمول
تل یې چې خولو کې د جهاد او لاالا کیسې وې

سخت خوند یې وکړ توله شپه ناست وم یارانو سره
د سولې امن ګران وطن ودانېدا کیسې وې

ورسره همراز طالب؛ خلاف یې امریکا قتلول
زما په ژوند لمسایانو دلته صرف همدا کیسې وې

ولې برعکس شوې؛ نعیم جانه؛ وایه څه دروشول
ستا خو په خوله کې پخوا تولې د خندا کیسې وې

محمدنعیم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

نور خو لاڅه حتا په ســر کې مې وېښتــه خوړېږي
یــو غــړی نشتــه په وجــود کې مې چې نه خوړېږي

یــوه مسافــر د ځانکــدن آخېــر سلګۍ کې ویــل
په خپل وطــن کلي او کــور پسې مې زړه خوړېږي

زه څــه د هغې یا د دغې دلي غــــړی نــه یــم
پــه دې خاطـــر ژاړم چې دواړه پښتانــه خوړېږي

چاچې په جنګ یـو اچــولي یو پــربل مــو وژني
خدایه خواره بچیان یې مړه کړې چې پرې وخوړېږي

څوک چې دوا وي د تــول کلي په ژونـــدو نعیمــه
خــود بې په مـــرګ د کلي تــول واړه زاړه خوړېږي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــــزل

د جټ شادي غونډې رنګ رنګ مې ګډوې ژونده
راباندې ودې کــړې د نکـــړلو نخـــرې ژونده

نن تر پرون؛ سبا تر نن سخت؛ یعني دم پر دم
غـــواښ مـــاتـونکي ګـــوزارونه راکـــوې ژونده

داسې رشخند؛ داسې دې هېڅ کړم؛ انسانان لا څه
شنه خره د چم راپورې خاندي کې منې ژونده

زه دې عـــذت سـر بلـندۍ طـــرف ته کشکوم
ته ورځ تر بلې د ذلت پلــــو ته ځې ژونده

ډېر درنه ژاړي؛ چاپېریال کې دا مــنم سخت یې
خـــو په نعــــیم ببخي مېچنې تاووې ژونده

محمدنعـــــیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

څه وخت وو؛ یاد ئې راولي مسته ژړا پسې
زمـا چې تاپسې وتې سـترګې ستا ماپسې

خـلک خـو وایي، په تیارو پسې رڼا راځي
په ما خو پرله پسې تیارې اوري رڼا پسې

څو مو زاړه غله، قاتلین او خاینان تر مخ دي
بې غمه اوسئ خـدای که ورسو دنیا پسې

مسلمانی کې ددې خلکو شېخه څه وائې
قران یې ایښی مسنوي قـانون په شا پسې

بانه دې سترګو ریپېدو کې کارته پورته نه ځي
پل خښتي مسجد کې لمونځ کېږي ملا پسې

نعیمه؛ پرېـږده په توپک مئین دې غږ نه آوري
رب دې دیوه لـبه تبا کـړي تول بلا پسې

محمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې جفا وکړې، له تا چې ناروا وشي
ګیله په تامئین نادان زره نه زما وشي

زما څادر کې ئې چې زما څنګ کې را پټه کړې
ها غته، غته چارمغزي ېلی دې بیا وشي

ژاړم له دې غمه چې زه به توري خاورې یم
کني یوه ورځ به ملک کې سوله خامخا وشي

اخېر اسلام دی راځئ موږ مخونه پټ کړو ترې
دېمکراسي ده؛ نجینکو خدایځ که حیا وشي

نعیمه! پاڅه منده ترره هم په څنګ کې غواړي
ګومان مې نشي چې کوم کار دې تش په دعا وشي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینې دې راجوړه داسې چاره کړه
ورکه مې په زر لارو کې لاره کړه

پروفایل ئې انګلش، دپښتو ورځ لمانځي
دغه پښتانو پښتو مرداره کړه

چې پیر صیب، پیر صیب وایې لاس مې ښکل کړې
خدای ج پاک دې زما د دم بېماره کړه

دېر یاران په دې راځینې خنک کوي
وائې! بنده خوله له حق ګفتاره کړه

اې! د بام په سر جېنۍ که ګل نه وي
خیر یوه چپلکه را ګوزاره کړه

اخ! که پاچاهي د نعیم جان شوله
یوه شه نو چې توله ئې درځاره کړه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر محمد نعیم وردګ

غزل

داګتره لرې جوړېدو وتلی؛

چاودلی زړه مې له ګندو وتلی؛

وضع یې ښه ده له ما ځوان ښکارېږي؛

کنې قسم ده له شپیتو وتلی؛

چرسي بنګي چې شوه که پلاردې هم وه؛

خرو کې یې شمار کړه له سړو وتلی؛

پښتو دې وايي چې غیرت نه لري؛

هغه سړی له پښتانو وتلی؛

چا چې نعیم وویشت په غېشي باندې؛

شکر نن خپله تر هغو وتلی؛؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

چې وخت و؛ کبر دې کوو اوس لاس مروړل څه معنا
په سـيلاب وړي يـار ته بيا لارې څــارل څه معنا

مـوړ لونې پلـورو په پيسو؛ دوئ به ژونـدى خـښوې
ځان له اسـلام مخـکې کـفارو ښه گـڼل څه معنا

چې کارنامې يې د مــېړه وي؛ مــېړني هـغه دي
تر غـــوړو بريت؛ پګـړى له ســـره تاوول څه معنا

وروره راځه چې يو بل معاف؛ ظالم په خداى وسپارو
په مـــردارۍ کې لا لــرګى پسې وهـــل څه معنا

چې په هوا يې پردي جـاز؛ ځمکه ټانکـــونه ګـرځي
په داسې مـــلک کې آزادۍ ورځې لمانځـل څه معنا

دردمـــنو زړونو نه، د درد ســـر اخـېستل دي؛ وايم
که چـــا تپوس وکـــړ نعـــيم لالا غـــزل څه معنا

محمدنعـــيم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د پاڼ او پړانګ تر منځ راغلی یمه
خدایزده د چا آزار وهلی یمه

بې غیرت نه یم لست کې ځکه راغلم
غریبۍ بند په بند تړلی یمه

ته چې په آس د پېغلتوب سوره شوې
پېریانو هغه ورځ نیولی یمه

مغرورۍ لرې ما سره کله ښائي
سره زر خو نه، د خاورو خلی یمه

خپله پګړۍ خور ته تکړی پسروم
نرۍ په دې جرم رټلی یمه

د تورو جنګ کې په سر نر نه لرم
د سترګو جنګ کې خدای وهلی یمه

وردګ ځوانانو ته دېوال نعیمه
نور له جمله ځوانانو ښکلی یمه

محمدنعیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګ ته انتظار نور خــوشحــالي څه وه
اور کې اړخ په اړخ شــوم زندګي څه وه

هسې شـــرمـــول مســلماني، یعني
خلکـو کې دوخـــت مســـلماني څه وه

شاید خـوند ئې هسې، شـاید داسې وي
افف؛ دسـپینې خــولې نـادیدګي څه وه

تور دزړه براس ایستل په سپین رنګ کې
شعـر؛ او شـاعـران؛ او شـاعـري څه وه

یعـني بنده کې دګـل ګــلاب ګـــول
شیرک وو، کامل شیرک، عـاشقي څه وه

ساه وتل وجـــودنه، ځـانکـــدن صفا
خـــپل وطن نه تلل مســافــري څه وه

وړل په تمـــامي معـــنا آزار دې د یار
مـــنځ کې دیـارانو بې غـــوري څه وو

هلـته خـــانده، دلـــته طـــلایي دوران
ژونـد د آزادۍ مجـــــــــردي څه وه

زه به چې معین شوم پرې واده به شوه
خدایزده (نعیم جـانه) بـدبختي څه وه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه له سوخته برکت نام خدا ووایم
یو نه دی؛ دوه نه دی؛ په کوم درد وی الله ووایم

چې هر څو دروند غم وو؛ بیا نه ژاړم همدومره بس
راپسې گوره خپل وصیت هم په خندا ووایم

پر ما د تېرې زندگی چې څوک له ما وپوښتي
په وچه پروت ژوندی ماهی فرص کړه؛ کوتا ووایم

راکې ایمان ته مې چې فام شي؛ بدبختی غرو لاندې
خوش بخت ترین انسان ځان ته د دنیا ووایم

چې په اېرگین سر مو خښ نکړم؛ پرېږدی سپیان مې وخوري
د انبوخاک ځوانانو پوه شولئ؛ که بیا ووایم

محمدنعیم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ای هی فنکار به دې دمرګ په خوب ویده وي یوه ورځ
غزله ته به ئې، د لوی واړه به خوله وي یوه ورځ

د بې آزاره او ملنګـــــې زندګـــــــې په یاد ئې
رنګ به دلمر په کلي خړ غمجن سپېره وي یوه ورځ

خلک دې وائي ولاړل ورک شول؛ نه؛ ما خوب لیدلی
سوپر طاقت دتول جهان به پښتانه وي یوه ورځ

چې دملاماتي اقــــتصاد دوس ورمېږ ته کـــورم
واړه آثار به مې ناچاپ راپسې وراســته وي یوه ورځ

څه ته او خـــدای لاس دې مینځلي که لا طمعه لرې
نعیمه څه فکر کړې؟ ستا به هم واده وي یوه ورځ

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

پرېـږده؛ تـول ژوند مې هـم سـفر ښه دی
زه دغــــم مخ؛ غـــم مې اســـتر ښه دی

د ځــان صفت نکــړم؛ خـــو گـــــوره؛ اې
تـر خـــښتور مـــېره ډنګـــــر ښـه دی

اســـــرافیل جـــانه د یـو بل تـر قـــتل
شپېلۍ دې پوه کړه؛ عام محشر ښه دی

وروره ګل پـوش کـړه؛ چې نـاوکـه راوړو
پردي، آیلکس نـه خـــپل تېکـتر ښـه دی

ورک شـه پـه شــاتـو کې تـرخـــه نـه وی
پښـــتون کـه کـوز دی، او کـه بـر ښه دی

خوب مې لېدو جوړه په تخت ناست وو
چـا وېل سـپوږمۍ چـا وېل لـمر ښه دی

ترې مړ یا جوړ شي، تل څوک نه رنځوي
نعیمه؛ مــات زړه نــه؛ مـــات سـر ښه دی

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

ولې دې کم کړم لـه هـر چـا نصیبـه
څـه مې خطـا وه څـه ګنـا نصیبـه

د غمو غـرونه دې په سر را بار کــړل
په ماشوم توب دې کړم بـوډا نصیبه

د مـرګ او ژوند تـر منځ دې وتــړلم
حیران حیران ګـورم هر خوا نصیبه

خنګه دې یو له بل نه ورک کړو کوره
زه لــه آشنــا؛ آشنــا لــه مــا نصیبــه

ما خو آسمـان تــه دتلــو هـوډ لـرلو
تا پـه کـوهـي کې کـړم خطا نصیبه

داسې دوښمن هم پر دوښمن نـه کوي
څه چې نعیم سـره وکـړل تا نصیبـه
محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدایځ مهربان دی؛ هره لاره کې به دام نه وي
بېرې دبخت به مې عمري ځای په ځای جام نه وي

ستانه د تللو هر کدم مې واتنونه فرض کړه
ستا په طرف مې کیلومتر لاره ګام نه وي

یک طرفه مې ئې شیرین پلار سره هم نه منم
بل مقابل چې نزاکت او احترام نه وي

مریخه ولیکه ملي وحدت دوران په یاد کې
هېڅ ترې کم هم نه دی؛ که زیات تر قتلې عام نه وي

څوک سنګ وېشتونکي روانیان؛ څوک ځنځیریان کړل وخت
(نعیم) غزل لیکي په زور الهام ملهام نه وي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درنه تېر نه یم په دعـــاګانو دې نګاره غواړم
پلار دې کافر شو اوس دې راساً له باداره غواړم

نور دې دګل په باد خدای مه وهه، فقط او فقط
په ما پسې دې لکه زه، تا پسې بېماره غواړم

زما وطن اخېستی اور دې هم خاموش شي او یا
اســـمان پرېوتی پرې دنیا واړه انګاره غواړم

موري سرو سپینو پسې مه ګرځه، خبره واوره
صرف مسلمانه؛ باشـــرفه، پدر داره غواړم

(نعیمه) خدایږ شته د دنیا په نعمتونو کې اوس
اول، اول ســوله وطـن کې برقــــراره غواړم

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه رنګه ګــران چې دي پــر ما یاران
داسې به نه وي ګـــران پــر چا یاران

پــرې افتـخار کــوم الحمـــــدالله
اللـــه ج راکـــړي بـــا وفـــا یــاران

خـدایه خـــوشحاله او آرام ئې لـــرې
دي مې چې هـــر ځای په دونیا یـاران

تر ورنو زیات که نه وي کم هـم نه وي
پـه دغـه شـرط چې وي رښتیا یـاران

ما پیــدا کړي قـــیمتي قـــــیمتي
تــول لکــه لعــل لکه طـــلا یـــاران

نعیمه ګل ګل ځوان چې هر ځای وینې
هغــه دې تــــول دي د لالا یـــاران

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

ښـه خاطــره دې پــر یاد نه راځـي چې ووایمه
شکر چې تېر شوې ژونده نور درته څه نه وایمه

تا سـم د لاسه کانی واخیستــو کنځلې کــوې
لږ غوږ خـو نیسه چې بد وایــم کـه ښــه وایمه

که مسلمان وي نو هتمـاً وائي مبـارکه دې شــه
د نجلۍ پــلار ته پاک سپا نــن حال د زړه وایمه

څوک غنمرګ څوک وائي زیړ څوک وائي سپین یار ښه وي
چې وفــا ولــري تــک تــور دې وي دا زه وایمــه

هر څه مې هیر شي ستا پر مخ کې د ګونګي په څېر شم
ستا په غایب کې وایـم نن به خامخا درتـه یـو څه وایمه

ویـل یې ډیـر خونـــد راکـــوي زه چې دودۍ پخــوم
نعیمــــه تـــل د ستـــا غـــزل پـه تناره وایـــمه

محمدنعیـــم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره تیاره وه نه چراغ وو نه سپوږمۍ وه بېګه
وږی ویده شوم نه اوبه وې نه ډوډۍ وه بېګه

سورخي پوډرې يې وهلې وې انا مې ښيم
پاکه صفا څورلس کلنه شهزادګۍ وه بېګه

پښتانه بيا يو شول ډيورينډ پوله يې ورانه کړله
خوب مې ليدو له وېرې تبه د نرۍ وه بېګه

سپي يې را وشکيرو تمامه شپه مې منډې کړې
خدايزده چې ولې د کافر لور ليونۍ وه بېګه

دغم ډالر پسې يې ځان د ځناور په خير کړو
ددې سرې ډيره ښه ګيره او پګړۍ وه بېګه

نعيمه ياد کې دې په نيمه شپه تر دره راغلم
چا راليکلې دا جمله په دروازګۍ وه بېګه

محمد نعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

پــــرون راغللــم ســــبا مې جـــــنازه ده
زنـــــدګي ددې دونـــيا هـــم درامـــه ده

يو خـــاصـــيت مې انساني درکې درک نکـــړ
نــــور مې ســــتا له ياراني څخـه تــوبه ده

دا زه نــه وايــم هــاشـــم لــوکـــرى وائي
چې پتلــون ئې وو پـه تـن کې پـاحـشه ده

يو د بل سپکې ته ناست دي په خپل منځ کې
فعــلاً کلـي نـه د ښـار زنـــدګي ښـه ده

يهـــودي جــازونه بيا ډيــر سرګــردان دي
فکـــر کــرم مــلا امـام بانــدې چاپـه ده

په جرئت وايــم د تــول جهان په ســطحه
پـــښتنه پـــيغلـه په پېغلو کې ښايســته ده

جــمعه ګي بـه نـــور دايـــم راځــو نعـيـمه
دا وردک خـو پـه خـــداى سم جـــنت خانه ده

محمدنعيـم "ورورک"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولقافیزه غزل

پوره د هر افــغان آرمــان کـــړې ربـه
د امن کـــور افـــغانســتان کــړې ربه

راته ښــایسته یې تـر جهان کـړې ربـه
دښتې داګونه ســره ګـلان کـړې ربه

په اتـــفاق ټـول افـــغانان کــړې ربـه
جنګـو جـــدل پکې پایان کـړې ربه

سپک او سپیره یې دوښمنان کړې ربه
له افــغانانو یې قـــربان کـــړې ربه

ښه باسواده مو هر ځـــوان کـړې ربه
سیاست مـدار یې دجـــهان کــړې ربه

ټول مـاشومان مـو مکتبیان کـړې ربه
څوک انجینر څوک مولیان کړې ربـه

په خندا شنه ټول افـغانان کـړې ربـه
قـــبوله دعـــا دنعـیم جان کـړې ربـه

محمدنعـــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

لکه د ښــار په ځلــور لاري کې مــــنار ولاړ یم
خلک نیم هسې ځي نیم داسې زه کـــرار ولاړ یم

ستا قـتلولونه مې خپـل شـــهادت غـــوره ګڼم
کاکازو بل مــقابل څکــه نه کــــړم وار ولاړ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

څه په هنر دې دمنطق خلاف نخرې وکړې
ظاهراً جوړ یم، په باطن مې دې لمبې وکړې

ستا سره وعدې وروسته مې بلې سره اوکې نکړه
کنې! قسم ده، زښته ډېرو اشارې وکړې

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

مړ شوې په ښکلو پسې ګمرا زړګیه
زما بې شرمه، بې حیا زړګیه

ټول ژوند کش ګیر کې تېر شو جوړ رانغلو
تا کوني نه کړم، ما ملا زړګیه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

څه رنګه ګران چې دي پر ما یاران
دومره به نه وي ګران په چا یاران

نعیمه ګل ګل ځوان چې هر ځای ویني
هغه دې تول دي د لالا یاران

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

څه ته او خدای ادبي اور دې پرې مړ کېږي کنه؟
تاپسې ماته شاعري مې دې خوښېږي کنه؟

تر دېواله یې سر راجګ کړ د رشخند په شکل
وېلې نعیمه سپینې خولې ته دې زره کېږي کنه؟
(محمدنعیم وردګ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

چې شاعر نه وم خپل محل کې مې چا نه پېژندم
شاعري، ځار دې شم، دنیا ته دې ور وپېژندم

نعیمه ښار کې پرون پته راته ولګیده
ملي بیراغ غوندې په خدای واړه زاړه پېژندم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

تور زلفې کږه شانه سبا اختر دی
په خندا خندا راځه سبا اختر دی

زه به ولیکم تندي باندې دستا نوم
ته نعیم پرې ولیکه سبا اختر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـور تـم کــــــــــــده تـړلې روانـېږي انشـاءالله
دســــولې ډېـوه لـــــــــېږي رڼـا کـــېږي انشـاءالله

یو بل نه به په مینه غـېږې تاو کـړو نعـیم جـانه
موږ دوی؛ دوی به له موږ نه؛ نه وېرېږي انشاءالله

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

{{زما کلی}}

راشـــه کې گورې دونیایي جنت دي
گپ مې و نکړ خدای راستي جنت دي

نعیمـه یو ځــل انبوخـــــاک ووینه
خـپله بیـا وایي واقـــعي جنـــت دي

محمدنعیم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

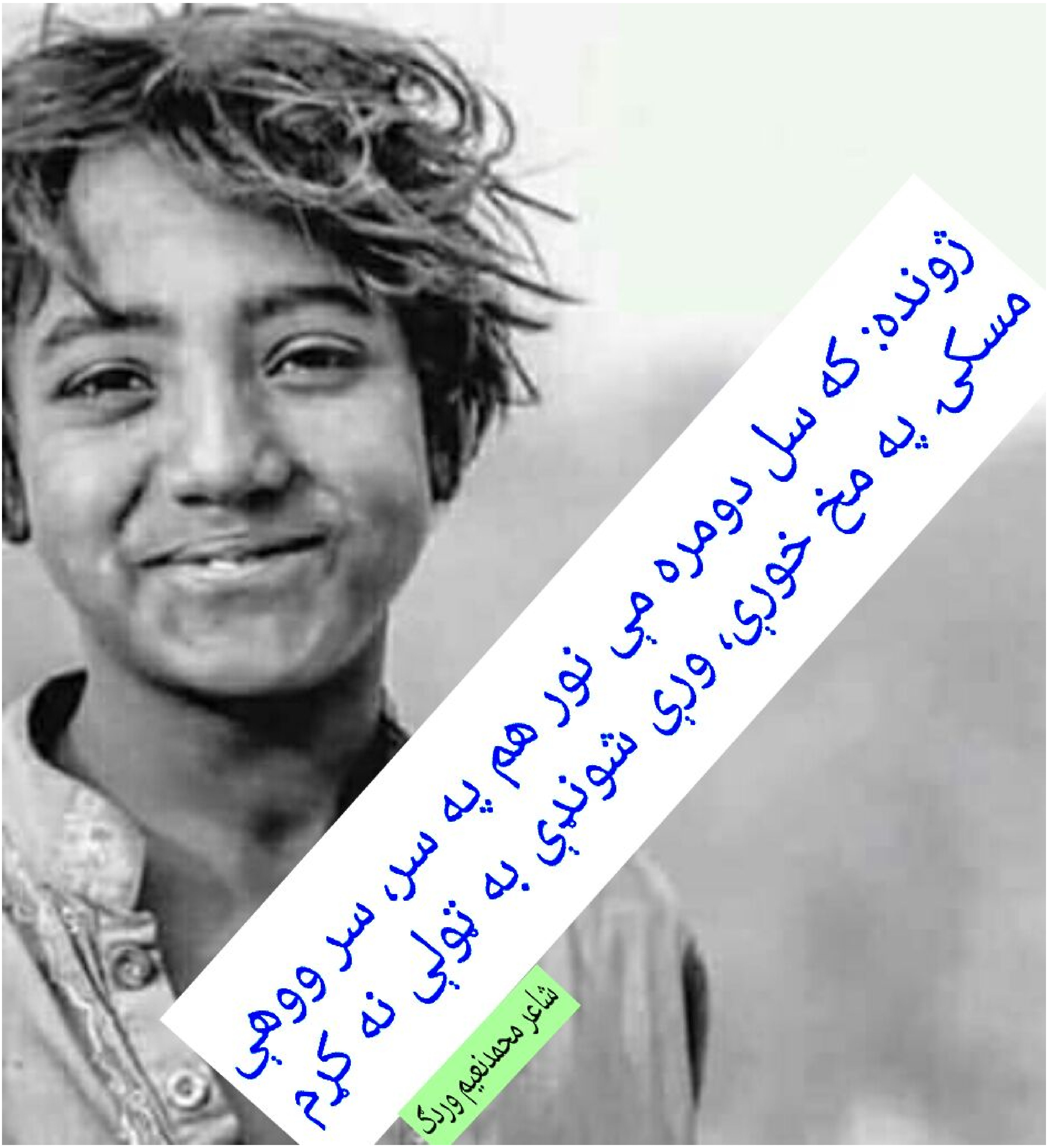

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library